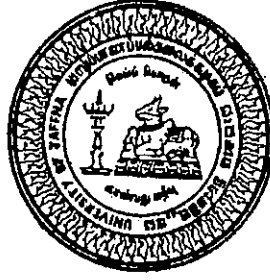

6)
தொகுதி -XIV

நவம்பர் - 2004

இதழ்-3

சிந்தனை

ஆசிரியர்

பேராசிரியர் கார்த்திகேசு குகபாலன்

கலைப்பீடம்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

யாழ்ப்பாணம்

நவம்பர் - 2004

புலம் பெயர்ந்தோர் புனை கதைகள் புலப்படுத்தும் பண்பாட்டுச் சிக்கல்கள்

ம.இரகுநாதன்

ஆய்வுச்சுருக்கம்

ஈழத்தமிழர்கள் மிகவும் இறுக்கமான பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களுடன் வாழ்ந்தவர்கள். இவர்கள் புலம்பெயர்ந்து புதிய புதிய பண்பாட்டுச் சூழல்களில் குடியேறியபோது புதிய சுதந்திரமான சூழல் இவர்களைக் கவர்கின்றது. இதனால் தமது பண்பாட்டுக்கு ஒவ்வாத புதியவர்களுடன் திருமண உறவுகளைக்கூட ஏற்படுத்திக்கொள்கின்றனர்; எனினும் காலப்போக்கில் வேறுபட்ட பண்பாடுகள் இரண்டும் முரண்படும்போது இவர்களின் குடும்ப வாழ்வில் சிக்கல்கள் உருவாகின்றன. இதனைப் புலம்பெயர் புனைகதைகளினூடாக இந்த ஆய்வு தேடுகின்றது.

தமிழர் பண்பாடு, பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்கள் எனப் பலரும் பொதுவாகக் கூறிக் கொள்ளும் கருத்து நிலைகள் மொழியாலும் இனத்தாலும் ஒன்றுபட்ட தமிழர்கள் அனைவரையும் உள்ளடக்கிய பொதுவான கருத்து நிலையாகவன்றித் தமிழர் சமூகத்தில் அதிகார மேல்நிலையிலுள்ள ஒரு குழுமத்தின் கருத்து நிலையே என்பது தமிழர் பண்பாட்டை ஆய்வு செய்கின்ற ஆய்வாளர்கள் பலரும் எடுத்துக் கூறுகின்ற பொதுவான கருத்தாகும். இக்கருத்து நிலையினை மனதிற் கொண்டு தமிழர் பண்பாட்டினை நோக்கும்போது அதன் அடிப்படையாக அமைவது சாதியும் அதனை அங்கீகரிக்கின்ற மத நடைமுறைகளுமே எனலாம். இத்தகைய பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தில் பெண்ணானவள் வீட்டுக்குரிய வளாகவும் பத்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதையாகவுமே கருதப்படுகிறாள். வீட்டுக்குரியவளான பெண்ணே பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தைக் கட்டிக் காப்பவளாகவும் கருதப்படுகின்றாள். எனவே மதம் குடும்பம், பெண் என்ற வரையறைக்குள் நிற்கும்

தமிழர் பண்பாடு கடந்த காலங்களில் எதிர்நோக்கிய சிக்கல்களினால் வீட்டை விட்டே மக்கள் வெளியேறினர். குறிப்பாகப் பெண்கள் கூட வீட்டில் வாழ முடியாத நிலை உருவாகியது வீட்டுக்குரியவள் வீட்டிலே வாழமுடியாத நிலை உருவாகிய போது வீட்டைத் தளமாகக் கொண்ட குடும்பம் சிதைவற்றது. ஈழத்தமிழர் சமூகத்தில் ஏற்பட்ட குடும்பச் சிதைவினை ஜெயபாலனின் கவிதை வரிகள் அப்படியே படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

யாழ்நகரில் என் பையன்
கொழும்பில் என் பெண்டாட்டி
வன்னியில் என் தந்தை
தள்ளாத வயதினிலே
தமிழ் நாட்டில் என் அப்பா
சுற்றம் பிறாங் போட்டில்
ஒரு சகோதரியோ பிரான்ஸ் நாட்டில்
நானோ
வழிதவறி அலாஸ்கா வந்துவிட்ட ஓட்டகம் போல்
ஓஸ்லோவில்
என்ன நம் குடும்பங்கள்
காற்றில்

விதிக்குறங்குகிழித்தெறியும்புஞ்சுத்தலையணையா! குடும்பம் இவ்வாறு சிதைந்து போனபோது குடும்ப நலனுக்காகக் கட்டிக் காத்து வந்த சமூக மதிப்பீடுகள் பலவும் அர்த்தமற்றவையாகிப் போயின. இதனால் அவை புலம்பெயர் சமூகத்தில் கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டு மதிப்பிழந்து போயின. இந்த நிலையினை புலம்பெயர்ந்தோர் புனை கதைகளினூடாகத் தேடுவதே இந்த ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

இத்தேடுதல் ஒரு ஆரம்ப முயற்சியாகவே மேற்கொள்ளப்படுவதால் இதுவரை வெளிவந்த புலம்பெயர் புனை கதைகள் அனைத்தையும் உள்ளடக்காமல் ஆரம்பகாலப் படைப்புக்கள் சிலவற்றையே ஆய்வுக்கு அடிப்படையாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆய்வின் விரிந்த நிலையில் ஆய்வுப் பொருளுக்கேற்ப அமைந்துள்ள படைப்புக்கள் பலவும் கவனத்திற் கொள்ளப்படும்.

குடும்பம்

பெண்ணை வீட்டுக்குரியவளாக - இல்லாளாக - படிதாண்டாப் பத்தினியாக வைத்திருந்த தமிழர் பண்பாட்டிலிருந்து சென்ற ஒருவன் புலம்பெயர்ந்த நாட்டில் வெள்ளைக்காரி ஒருத்தியின் மீது காதல் கொண்டு அவளை மனைவியாக்கிக் கொள்கின்றான். குடும்பம், சமூகம், நாடு என்ற எந்த நிலையிலும் அடக்குமுறை, அச்சம், கொடூரம் ..... என்று வாயடைக்கப்பட்டுச் சிந்திக்கும் ஆற்றலையே இழந்து நின்ற சமூகத்தில் இருந்து மேற்கில் குதித்தவனுக்கு அங்கு கண்டவையெல்லாம் புதியவை, புதுமையானவை; அதனால் அவன் அவற்றின்பால் கவரப்படுகின்றான். புதிய சூழலில் கட்டுப்பாடுகளின்றி வாழும் பெண்கள் பாலும் அவன் கவரப்படுகிறான். இதனால் அவனுக்குத் தமிழர் பண்பாடு, கேலிக்குரிய

தாகத் தோன்றுகின்றது. சக்கரவர்த்தியின் "மனசு"² என்னும் சிறுகதையில் வருகின்ற சீதாராமன் என்னும் பாத்திரத்தின் கூற்றாக இது வெளிப்படுகின்றது.

"பயித்தியக்காரத்தனமான சுத்தபம் மாத்துக் கல்ச்சர், நம்மளோட கல்ச்சர்! இந்த தமிழிச்சியள் தலையைக் குனியிறதும், ஓடுறதும் வெக்கப் படுவதும், வோஷ்டும் போகக்கூட அவையளுக்கு ஆம்புள வேணும். ச்சீ சுத்தபம்மாத்து. கார்பேஷ் ! சோஷலாம்ப்பழக வேணும். ஒரு சிகரட்ட புருஷனும் பொஞ்சாதியும் பாதிபாதியா பத்த வேணும்... பார்ட்டியில் கட்டிப் படிச்ச ஆட வேணும்...."

என்று சீதாராமன் ஆசைப்படுகிறான். இந்த ஆசையின் விளைவு தான் வெள்ளைக் கார மனைவி. ஆனால் தமிழர் பண்பாட்டில் ஊறிய சீதாராமனின் திடீர்க் கவர்ச்சி விரைவிலேயே கசந்துவிடுகின்றது. முற்றிலும் மாறுபட்ட பண்பாட்டுச் சூழலில் உருவாகிய மனைவியோடு இணைய முடியாத நிலையில் அவன்,

"எது வாழ்க்கை? எங்கேயோ குடிச்சுப் போட்டு விடியச் சாமம் ரெண்டு மணிக்கு எவனோ ஒரு ஆம்புளையோட வாற பொஞ்சாதி போட எப்படி வாழமுடியும்? ஒரு புருஷன் குடிச்சால் குடிக்காத எண்டு பொஞ்சாதி சொல்ல வேணும். பறிச்சக் குடிக்கிற பொம்பிளையோட எப்படி வாழ்கிறது? அசிங்கமான பழக்கவழக்க முள்ள பொஞ்சாதி யோட குடும்பம் நடத்துறது எவ்வளவு கொடுமை எண்டு எனக்கு இப்பத்தான் தெரியுது."

என்பது இப் புனை கதையில் வருகின்ற சீதாராமனின் வார்த்தைகளாக இருக்கலாம். உண்மையில் இது தமிழர் பண்பாட்டின்

வலுவான குரல். எனினும் இன்றைய புலம்பெயர் வாழ்வுச் சூழலில் இக்குரல் மதிப்பிழந்து வெறும் ஈனக்குரலாகி வருவதையே இக்கதை உணர்த்துகின்றது.

அளவெட்டி சிறிக்கந்தராசாவின் மரபுகளும் உறவுகளும்"3 என்ற சிறுகதை பெண்களும் காளை மாடுகளும் உங்களுங்கள் நாட்டிலேயே எடுக்கப்பட வேண்டும்." என்ற இத்தாலியப் பழமொழியை முதலில் காட்டியவாரே ஆரம்பிக்கின்றது. கதையில் வருகின்ற கும்பன் வெளிநாட்டில் வெள்ளைக்காரி லெளராஷன் காதல் தொடர்பு வைக்கின்றான். இதையறிந்த யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள அவனது தாய்,

"சாதி இறக்கமெண்டு.... குலத்தலை.... மேளோடை பறைச்சல் வைக்கிறானெண்டு குத்தி முறிஞ்சும்.... இண்டைக்குப் பாருங் கோவன் வெள்ளைக்காரியோடை வெக்கங் கெட்டதனமாய் வெளிக்கிட்டுத் திரியிறான் தம்பி, சச்சாய்.... நாசமறுப்பு..... எத்தினை யெல்லாம் நினைச்சன்.... கண்குளிருகிற கணக்குக்கு கண்ணகி மாதிரி மருமகள்ப் பெட்டையொருத்தி வருவாள்.... கயிட்ட மில்லாமல் கண்ணை மூடுவமெண்டால்.... சந்திக்குத்தி வைரவரே அடுக்குமோ இந்தச் சோதனை?

கொள்ளி வைக்கவெண்டு கோயிலான கோயிலுக்கெல்லாம் மாவிளக்குக் கொழுத்தி ஆசையருமையாய்ப் பெத்த ஒற்றை வாரிசு கண்ணுக்கும் மூக்குக்கும் பூசி மெழுகிக் கொண்டு அரை தெரியிற விறுத்தத்துக்கு அலைபிற ஆட்டக்காரியோடை .... பெத்தமனசு பொச்சவைக்க நெருப்பு மூளாதோ..."

'செம்பட்டைப் பரட்டை மயிரை ஒடுக்கி கழுத்து விட்டமும் கமக்கட்டடியும் கண்டாவளை வெளிக்கணியத்துக்கு தெரியிறமாதிரி பிட்டத்தைக் கிளப்பிக் கொண்டு திரியிற ஓடுகாலி வெள்ளச்சியே எனக்கு மருமகளாய் வாறது....'

என்று மன வேதனைப்படுகிறாள். இது பருவ வயதில் திருமணமாகாமல் புலம்பெயர்ந்து வெளிநாடுகளில் வாழும் இளைஞர்கள் பலரதும் தாய்மார்களின் ஏக்கக்குரலாகவே தெரிகின்றது. பருவவயதில் குடும்ப உறவுகளைப் பிரிந்து வாழும் போது இத்தகைய நிலை ஏற்படுவ தற்கான வாய்ப்பு அதிகமாகவே உள்ளது. ஆனால் கதையில் கும்பன் வெளிநாட்டுக்காரி லெளராவை ஏமாற்றிவிட்டுத் தான் முன்பு காதலித்த யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்ணையே மனைவியாக்கிக்கொள்வதாக ஆசிரியர் சித்திரிக்கின்றார். கும்பன் 'லெளறா... பொட்டாகக் குறுகியதுதான் வாழ்க்கை. என்றாலும் சம்பந்தப்பட்டு வாழுகின்ற மனிதரின் மட்டத்தில் வைத்துவரிக் கையில் அதே வாழ்க்கை ரொம்பவும் நீண்டது மட்டுமல்ல செழுமிய உதாரணத்தைத் தூக்கித் தரவும் கூடியது. இதனால் தான் வாழ்வுப் பிணைப்பின் இணைத் தேர்வில் அத்தீமான அவதானங் கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. புவியியலும் மானிட வியலும் படுவேகமாய் எவ்வளவுதான் நெருங்கி வரினும் நடைமுறை நிதர்சனங்களை அசட்டு விரிப்பிற்காகப் புறந்தள்ள முடியாது என்னால்...' எனக் கூறலெளறா,

"...நீ எங்கே வருகிறாயென்பது எனக்குப் புரிகிறது. நான் கீழைத்தேயக் குப்பையிலிருந்து வந்தவன். நீ வாழ்வை கல். அணுவால் மாமிச

வகையாய் ருசிக்கின்ற வெள்ளைப்பரத்தை உன்னை மணந்து நாளும் கணமும் ஏன் துக்கித் தழிவான் என்று. கலாசாரத்தையும் பண்பாட்டையும் இடையில் போட்டு உடைத்தழல் கிறாய் அதுதானே...? அப்பறம் என்ன ...க்கு என்னிடம் நெருங்கினாய்? எனது கட்டிலில் பாதியை உன்னுடன் சேர்த்துப்போர்வையால் மூடினாய்..'

என்று கேட்கிறாள். இதற்கு கும்பன், உனது போர்வைக்குள் நானும் வந்த பிற்பாடு தான் எனக்கு என்னுடைய ஜென்ம பூமியின் நிறம் பளிர்ந்தது. இதற்காக உன்னை ஏமாற்றிய தாகவோ உனது வழக்க தோஸங்களுக்கு துரோகமிழைத்தாயோ கணக்கிடுவதாயிருந்தால் நீ ஒரு நாள் மணமுடிக்கப்போகும் உனது எதிர்கால புருஸாபிள்ளையாண்டான் என்று ஒருவனுமில்லை. என்றிருக்க வேண்டும். உனக்கே தெரியும் இது சாத்தியத்துக்கே சாத்தியமற்ற தொன்றென்று..."

எனக் கூறுகின்றான். இருவரதும் நிலை மேற்கு நாட்டு பண்பாடும் தமிழர் பண்பாடும் ஒன்றோடொன்று இணையமுடியாதவை என்பதையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

முருகபூதியின் 'மழை' 4 என்ற சிறுகதையில் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் விட்டுவிட்டு வெளிநாட்டிற்குச் சென்ற ஒருவன் வெளிநாட்டில் அந்நாட்டுப் பெண்ணொருத் தியுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பால் அடைந்த மனநிலை மாற்றங்கள் எடுத்துக்காட்டப் படுகின்றன. அவன் "இவளுடனான இந்த நட்பு எப்போதோ கிட்டியிருக்க வேண்டும். இவளை மணந்து, இந்த அந்நிய மண்ணில் நிரந்தர வதிவிட அனுமதி பெற்று, பின்பு இவளை எதுவும் பணம் கொடுத்து விவாகரத்துச் செய்துவிட்டு

ஊரிலிருந்து மனைவி பிள்ளைகளை "ஸ்பொன்ஸர்" மூலம் அழைத்திருக்கலாம்..." என்று சிந்தித்தவன் அவளைத் தனது அறைக்கு அழைத்துச் செல்கின்றான் பப்பில் ஒன்றாக இருந்து மதுவருந்திவிட்டு அவனோடு அறைக்குச் செல்ல அவன் விரும்பியபோது அவன் மறுக்கவில்லை; அவனின் விருப்பத்தை அறிந்தபோது அவன் பப்பில் வைத்தே அவனை முத்தமிடுகிறாள். பின்னர் அவனது கையோடு தனது கையைக் கோர்த்து நன்றி கூறுகிறாள்; அறையில் அவனது கழுத்தைக் கட்டிப்பிடித்த வாறு கட்டிலில் நெருக்கமாக அமர்ந்திருக்கிறாள். இதன் பின்னர் உடலுறுவு கொள்ள அவள் அழைத்தபோது அவன் அதற்கு இணங்காமல்

"வாயை மூடு அஞ்ஜெலா... நான்காண்டு களுக்கும் மேலாக என் ஸ்பரிசம் இன்றி எனது உடல் சுகம் கிட்டாமல்..... துப்பாக்கி வேட்டுக் களுக்கும் செல் அடிகளுக்கும் ...பயந்துகொண்டு என்மனைவி என் செல்வங்களுடன் உயிரைப் பாதுகாக்க அங்கே போராடிக் கொண்டிருக்கிறாள். உனது வாதம், வேண்டுகோள் நியாயமானதாகப்பட்டால் என்மனைவியும் அங்கே இந்த சுகத்திற்காக உன்னைப்போல் ஒருவனைத் தேடிப்போகலாம் இல்லையா..."

எனக் கூறுவதாக ஆசிரியர் புனைவது புலம்பெயர் சூழலின் யதார்த்தமாக அமையாது; இது ஆசிரியர் விடுக்கும் ஒரு எச்சரிக்கை அல்லது மனச்சாட்சியைத் தட்டியெழுப்ப மேற்கொண்ட ஒரு முயற்சி என்றே கருதலாம்.

இ. தியாகலிங்கத்தின் அழிவின் அழைப்பிதழ் '5 என்ற நாவலில் வருகின்ற றமணன் புலம் பெயர்ந்து நோர்வேயில் வாழ்பவன் இலங்கையிலுள்ள தனது

சகோதரிகளுக்காக குடும்பத் திற்காக உழைத்து உழைத்து மனம் சலிப்புற்ற நிலையில் தனக்கு ஒரு வாழ்வு கிடைக்காதா என்று ஏங்குகின்றான். அவனின் ஏக்கம் உடல் வேட்கை அவனைத் தவறான வழிகளில் இட்டுச் செல்கின்றது. பருவ வயதில் புலம்பெயர் சூழலில் உள்ள ஆண்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் அவனுக்கும் கிட்டுகின்றது. ஆனால் அவன் பழகிய அந்நிய தேசத்துவிலை மாது H.I.V நோயுள்ளவள் என்பதால் அவனுக்கு அவனின் தொடர்பு அழிவின் அழைப்பாகவே அமைந்து விடுகின்றது. இது பருவவயதில் திருமணம் செய்து வைக்காமல் உழைப்பையே எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கின்ற பெற்றோர்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கையாகவும் அமைந்து விடுகின்றது. றமணன் உழைத்து உழைத்து மனம் சலித்த நிலையில் தமிழர் பண்பாட்டின் மீதே நொந்து கொள்கின்றான்.

"நான் பிறந்த சமூகம் மிகவும் கொடியது ஆண்களும் பெண்களும் பிரிந்து வாழ்வது தான் அந்தச் சமூகம் பேணும் கலாசாரமாம். என்ன கலாசாரமோ, என்ன கருமாதியோ? இந்தக் கலாசாரம் நமக்குத் தேவை தானா? காலத்தால் மாறாத புனித கலாசாரமாம் சீ நான் ஏன் இப்படிப்பட்ட ஒரு சமூகத்தில் வந்து பிறந்தேன்...."6

"சமுதாய அமைப்பை சாதாரண மனிதனால் எப்படி உடைக்க முடியும்? இந்த வரம்பு முறைகள் உடையாதா? எங்கள் சமுதாயம் முன்னேற்றம் அடையாதா? இங்கிருப்பது போல் ஆணும் பெண்ணும் விரும்பி விட்டால் அவர்களை அவர்கள் பாட்டில் விட்டுவிடும் பண்பு எப்போது வரப்போகின்றது எனது மக்களுக்கு..."7

எனக் கூறுவது புலம்பெயர் சூழலால் எமது பாரம்பரியமான குடும்ப உறவுகள் பண்பாடு

ஆகியன எதிர்நோக்கியுள்ள சிக்கல்களையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

கலைச்செல்வனின் 'கூடுகளும்'8 என்ற சிறுகதையில் பிரான்சில் வசிக்கும் பரமலிங்கத்தின் குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள் காட்டப்படுகின்றன. மகளைத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன் வளர்க்க விரும்பிய தாய்க்கும் பிரான்ஸ் நாட்டுப் பண்பாட்டை விரும்பிய மகளுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட போராட்டம் பின்வருமாறு சித்திரிக்கப்படுகின்றது.

"தலையை நீட்டிப்பின்ன கழுத்தோடு வெட்டு என்று தொடங்கிய சண்டை, சங்கீதம் பழக யாஸ்பழகி வீணை பழக கிற்றார்பழகி, பரதநாட்டியம் பழக டிஸ்கோபழகி நீண்டது. மங்களமும் லாசப்பெலில் எத்தனையோ சேலைகள் வேண்டிப் பார்த்தாள். அவள் ஒருநாள் கூடக் கட்டிப் பார்த்ததில்லை. மங்களமும் எவளவோ செய்து பார்த்தும் அவளிடம் அச்சம். மடம், நாணம், பயிர்ப்பைக் கண்டு பிடிக்கவும் முடியவில்லை. இறுதியில் இந்தச் சண்டை அப்பா அம்மா ஒரு நாட்டுப்பறத்தாக்கள் என்று கருத்தான் வைத்தது.

இத்தகைய நிலை குடும்ப உறவில் விரிசலை ஏற்படுத்தி பிள்ளைகளை இயல்பாகவே பெற்றோரிடமிருந்து பிரித்து தனிமைப்படுத்தவே வாய்ப்பாக அமையும். புலம்பெயர் சூழலில் இதுவே யதார்த்தமாகவும் உள்ளது.

ரதியின் 'நிறமில்லை'9 என்ற சிறுகதையில் வருகின்ற B.SC பட்டதாரியான சாந்தி, கறுப்பு சீதனமில்லை என்ற காரணங்களால் ஊரில் திருமண வாய்ப்பை இழந்தவள் இவள் புலம்பெயர்ந்து அடித்திரேலியா சென்று அங்கு

வெள்ளைக் காரன் ஒருவனைத் திருமணம் செய்கின்றான். இத்தகைய நிலையினால் அவள் தனது குடும்ப உறவுகளிலிருந்து பிரிந்து நிற்கின்ற நிலையே உருவாகின்றது.

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் 'அரங்கேற்றங்கள்' என்ற சிறுகதையில் வரும் பெண்ணொருத்தி வெளிநாட்டில் பல்கலைக் கழகப் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு வெள்ளைக் காரன் ஒருவனோடு ஓடிவிடுகிறாள். அவள் ஓடியதை அறிந்த உறவினருள் ஒருத்தி துக்கம் விசாரிக்கச் சென்ற போது 'என்னதான் இருந்தாலும் எங்கள் கலாசாரத்துக்கு நாங்கள் கௌரவம் கொடுக்க வேண்டும்.

என்று அவளின் செய்கையைக் கண்டிக் கின்றாள். ஆனால் ஓடியவளின் தங்கை, 'அக்கா கடந்த இரண்டு மூன்று வருடங்களாக அவளின் boy friend உடன் தொடர்பு வைத்திருக்கிறாள். அவனைத் தமிழ்க் கலாசாரத்திற்காகத் தியாகம் செய்து விட்டு முன்பின் தெரியாத இன்னொருத்தனைத் தாலிக் கயிற்றால் பிணைத்துக் கொண்டு கோயிலுக்கும் சந்தன குங்குமத்துக்கும் அவள் மனச்சாட்சியை அழித்துக் கொள்ளவா சொல்கிறாள்.? தமிழ்க் கலாசாரம் என்பது பொய்மையின் மறுபெயரா?' என்று தமிழர் பண்பாட்டினையே கேள்விக்குள்ளாக்குகின்றாள்.

தொகுத்து நோக்கும்போது மிகவும் இறுக்கமான தமிழர் பண்பாட்டுச் சூழலிலிருந்து ம் அரசியல் நெருக்கடிகளினால்

ஏற்பட்ட சுதந்திரமற்ற சூழலிலிருந்தும் புலம்பெயர்ந்து சுதந்திரமான கட்டுப்பாடுகள் குறைந்த புதிய சூழலில் வாழ முற்பட்டபோது பருவ வயது ஆண்கள் ஆரம்பத்தில் பாலியல் ரீதியாகக் கவரப்பட்டு வெளிநாட்டுப் பெண்கள் மீது காதல் கொள்கின்றனர். இக் காதல் திருமணம் வரை சென்ற போது காலப்போக்கில் பெண்ணை வீட்டடிமையாகவே பார்த்த தமிழ்ச் சமூக ஆண்களால் வெளிநாட்டுப் பெண்ணுடன் வாழமுடியாத நிலை ஏற்படுகின்றது. இதனால் குடும்பப் பிரிவுகள் ஏற்படுகின்றன. புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தவர்களின் பிள்ளைகள் புதிய சூழலையே விரும்புவதால் தாய் தந்தையரோடு முரண்படுகின்றனர். தமிழ்ப்பண்பாட்டுச் சூழலில் வளர்ந்த பெண்கள் வெளிநாட்டவர்களைத் திருமணம் செய்தாலும் தாங்களாகக் குடும்பத்தைப் பிரிந்து வருகின்ற தன்மை அரிதாகவே உள்ளது. இது குடும்ப அமைப்பில் நம்பிக்கை கொண்ட பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தில் ஊறியதன் விளைவாகலாம். எவ்வாறெனினும் ஆரம்பத்தில் தமிழ் மக்கள் புதிய பண்பாட்டுச் சூழலில் சிக்கல்களையே எதிர் நோக்க வேண்டியிருந்தது. மேலைப்பண்பாட்டுடன் இணைய முடியாத நிலையில் இவர்கள் குடும்ப உறவுகளில் சிக்கல்களை எதிர்கொண்டாலும் புதிய தலைமுறை இவற்றிலிருந்து விடுபட்டுப் புதிய பண்பாட்டுடன் இணைகின்ற நிலையே உருவாகி வருவதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. ப.திருநாவுக்கரசு (தொகுப்பாசிரியர்); புலம்பெயர்ந்தோர் கவிதைகள். சென்னை, 2001, வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன், இலையுதிர்கால நினைவுகள் 1989, ப. 37
2. இந்திரா பார்த்தசாரதி, எஸ். பொ(தொகுப்பாசிரியர்கள்); பனியும் பனையும், சென்னை 1994, சக்கரவர்த்தி, மனசு, ப.318
3. மேலது - சிறிக்கந்தராசா, மரபுகளும் உறவுகளும், ப.275
4. மேலது - ப.முருகபூபதி, மழை, ப.47
5. இ.தியாகலிங்கம், அழிவின் அழைப்பிதழ், சென்னை1994.
6. மேலது - ப.7
7. மேலது -ப. 13
8. பனியும் பனையும் -, கலைச்செல்வன், கூடுகளும், ப. 203
9. மேலது - ரதி , நிறமில்லை, ப. 80
10. மேலது. ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், அரங்கேற்றங்கள், ப.118